

indse, at det er en Fejl, at Retten til Fra-
drag af Indtægt ved personligt Erhverv ikke
er bleven anerkendt.

Hansen-Solevad: Jeg skal, da Tiden
er saa langt fremrykket, søge at fatte mig
saa kort som muligt, noget, jeg godt kan
efter den udmærkede Udvikling, den ærede
Ordfører for Flertallet har givet. Jeg vil
kun udtale en Tak til de to ærede Med-
lemmer, som talte før, det ærede 4de
Medlem for 6te Kreds (Johansen) og det
ærede 3die Medlem for 7 Kreds (Ber-
thelsen), fordi de vare saa venlige at ind-
rømme, at det, som Flertallet i Udvalget er
kommet frem med, dog medfører en vis
Forbedring. Jeg tror nu, denne slet ikke
er saa helt ubetydelig endda, i hvert
Fald i enkelte Retninger. Jeg kan for-
sikre, at der ogsaa var Villie til at gaa
videre, naar blot ikke det finansielle Hen-
syn havde spillet ind; for det er givet, at
Forslaget vilde medføre store Udgifter.
Naar man ser, med hvilken rivende Hur-
tighed Alderdomsforsørgelsen er stegen
fra Aar til Aar, kan man nok blive lidt
ængstelig, saa meget mere som jo alle de
Oplysninger, der ere indkomne fra Byraad,
Amtsraad og Sogneraad, vise, at de ere bange
for de forøgede Udgifter til Alderdoms-
forsørgelsen. Dernæst vil man ved at
læse Forhandlingerne om den Beslutning,
der blev vedtagen i Folketinget om Ned-
sættelse af et Udvalg for at faa Loven af
1891 i en bedre Gænge, for at faa den
bygget paa en bedre Grundvold, se, at
den nuværende Lov bliver kritiseret meget
stærkt. Jeg synes derfor, at al Ting
peger hen paa, at man ikke bør vove sig
for langt frem med den Lov, vi have i
Øjeblikket. Man bør derimod søge at faa
Sagen i en anden Gænge.

**Indenrigsministeren (Enevold Søren-
sen):** Ja, paa dette Tidspunkt skal jeg
ikke bidrage til at forlænge Debatten, og
jeg ser heller ingen Nødvendighed derfor,
idet det, som er kommet frem under Be-
handlingen af de stillede Ændringsfor-
slag, i Virkeligheden er det samme, som
blev grundig drøftet ved første Behand-
ling. Det er de to Punkter, de 10 Aar
og Værdighedsbetingelserne, det drejer sig
om. Saa snart der derom kan opnaas en
Overenskomst mellem de to Ting, ere de
andre Ændringsforslag, og hvad der i
øvrigt ligger Flertallet og Mindretallet
imellem — det har jeg en Følelse af —
meget lette at komme ud over, men baade
ved Spørgsmaalet om de 10 Aar og om

Værdighedsbetingelserne, har jeg den Op-
fattelse, at det sikkert vil blive meget
vanskeligt at opnaa Enighed, hvis man
absolut bliver staaende paa det Stand-
punkt, som Flertallet i dette høje Ting i
Øjeblikket indtager. Der blev jo om disse
Punkter forhandlet udførligt ved første
Behandling, og Regeringens Stilling dertil
er kendt, hvorfor jeg kan indskrænke
mig til ganske at henholde mig til, hvad
der da fremkom, og hvad der nu er frem-
kommet fra den ærede Ordfører for Min-
dretallet. Jeg skal altsaa anbefale, at
man vedtager Forslaget uforandret, idet
man forkaster Ændringsforslagene, uanset
at der sikkert var flere af dem, som man
ved en videre Forhandling vilde kunne
opnaa Enighed om.

H. N. Hansen: Jeg hører til dem,
som meget beklage, at det ærede Udvalg
ikke har kunnet naa til et fælles Resultat
af Arbejdet i denne Sag. Jeg tror, det er
en af de Sager, som ere vel egnede til ved
Misforstaaelse at sætte ondt Blod paa for-
skellige Steder, hvor det helst burde und-
gaaes. Jeg tror ogsaa, det maatte kunne
være undgaaet, hvis man fra begge Sider
havde slaaet af paa de, som det forekom-
mer mig, for strenge Fordringer, man har
opstillet. Naar der henvises til, hvad der
mulig kan naas ved Forhandling mellem
de to Ting, er det jo en Udvej, vi alle
have været bange for at komme for langt
ind paa. Jeg kunde derfor have ønsket,
at det var undgaaet. Jeg synes altsaa, at
det, især efter at den højtærede Inden-
rigsminister nu har erklæret at ville fast-
holde det oprindelige Lovforslags Indhold,
har sin Betænkelighed for os at følge Ud-
valgets Flertal paa alle Punkter og altsaa
at gaa med til Vedtagelsen af noget, som
Ministeren for sit Vedkommende ikke har
kunnet tiltræde. Havde Tiden ikke været
saa langt fremrykket, vilde jeg have op-
holdt mig ved forskellige Punkter, men jeg
kan vel forstaa, at man ønsker, at denne
Sag føres videre saa hurtigt som muligt,
og der er vel heller ikke meget at vente
af en fortsat Drøftelse i Udvalget inden
tredie Behandling. Jeg opgiver altsaa mit
Haab om, at vi heroppe fra Landstinget
ville kunne møde lige over for Folketinget
med noget, som er vedtaget af hele Tin-
get, baade Flertallet og Mindretallet, og
som følgelig har Udsigt til at gaa igennem
i det andet Ting. Dog synes jeg, det
burde have kunnet være naaet. Jeg skal
paa Grund af den fremrykkede Tid kun
kortelig fremhæve at jeg ikke kan forstaa